

Ανάμεσα στα πολλά ερωτήματα που αιωρούνται, ένα που έχει να κάνει με το μέλλον, δείχνει πιο επίκαιρο από ποτέ:

«τι μεσολάβησε και από υποσχόμενο έγινε εφιάλτης;»

Σαν ιστορική αποτίμηση του παρελθόντος μπορούμε να ισχυριστούμε ότι από την απέραντη οδύνη και τα βαθιά τραύματα της εμφύλιας αναμέτρησης, το μέλλον έδειξε υποσχόμενο για πρώτη φορά στα μέσα τη δεκαετίας του '60. Για δεύτερη φορά, η υπόσχεση επέστρεψε με την μεταπολίτευση το καλοκαίρι του '74, ενώ τον Οκτώβριο του '81 μας επισκέφθηκε για τρίτη και μέχρι στιγμής για τελευταία φορά.

Το τι μεσολάβησε λοιπόν και μετατράπηκε το υποσχόμενο περιβάλλον σε εφιάλτη δεν είναι απαραίτητα κατανοητό σε όλους.

Το αν υπάρχει μια συνυπευθυνότητα και μια συνενοχή ανάμεσα σε διοικούντες και διοικούμενους, όπως με μάλλον χυδαίο τρόπο υπογράμμισε, προσφάτως φερόμενο ως, κορυφαίο κυβερνητικό στέλεχος είναι ένα θέμα.

Σημαντικότερο όμως θέμα αποτελεί η διαχείριση της κρίσης. Τόσο από όσους νέμονται μεγάλο ή μικρό τμήμα εξουσίας, όσο και από όσους αισθάνονται ανίσχυροι, αδικημένοι ή ακόμα χειρότερα εξαθλιωμένοι από τις αποφάσεις, τις πράξεις εκείνων που ασκούν εξουσία.

Υπάρχει μια μεγάλη, ουσιαστική κοινωνική αναταραχή που εκφράζεται είτε με ένταση, διαδηλώσεις, διεκδικήσεις, είτε με κατάθλιψη και παραίτηση.

Η δεινή θέση της Ελλάδας, έχει να κάνει με την οικονομική της εικόνα που ως υπερχρεωμένη είναι υποχρεωμένη να ακολουθεί επιλογές που δεν ορίζει. Αυτό ως συμπέρασμα αποτελεί κατ' αρχήν την ομολογία της αποτυχίας του συνόλου των σχημάτων που την κυβέρνησαν τα τελευταία 30 χρόνια. Επί πλέον, ο κομματικός οπαδισμός, έθρεψε το πρόβλημα, έκρυψε τις λύσεις.

Τώρα, την ώρα της αποτίμησης, τη στιγμή που άγνωστες λέξεις (όπως τρόικα, μνημόνιο, ευρωμόλογο, επιμήκυνση, αναδιάρθρωση) έρχονται να πλουτίσουν το λεξιλόγιό μας και να δυσκολέψουν το μέλλον μας, όλα είναι πιο στριμωγμένα από ποτέ, όχι διότι έχουν τόση βία, ή θάνατο όπως τη δεκαετία του 40, όχι διότι έχουν τόση φτώχεια όση τη δεκαετία του '50, ή τον συντηρητισμό της δεκαετίας του '60, αλλά γιατί είναι η πρώτη φορά που η κίνηση είναι ανάποδα. Προς τα πίσω. Κεκτημένα αναθεωρούνται, δεδομένα ανακαλούνται, αστάθεια επικρατεί.

Τα επεισόδια που συμβαίνουν κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων – διεκδικήσεων διαφόρων φορέων, είναι αναμενόμενα. Είναι ίσως και προσχεδιασμένα με το ερώτημα ποιοι και για πιο σκοπό τα σχεδιάζουν, να ενδιαφέρει. Η τραγική απώλεια των τριών τραπεζικών υπαλλήλων και η αδυναμία των αρχών να εντοπίσουν τους δράστες μέσα σε μια καμεροκρατούμενη πρωτεύουσα δεν είναι θετικό σημάδι. Επιπροσθέτως, η δράση πολιτών χωρίς διακριτικά στα χθεσινά επεισόδια (προφανώς υπαλλήλων του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη) που συνέλαβαν, κακοποίησαν και καθύβρισαν αδιακρίτως, δίνει μια πολύ ζοφερή εικόνα για το κοντινό μέλλον.

Αν σε αυτά προστεθεί και ο ξυλοδαρμός βουλευτή, πρώην υπουργού από αγανακτισμένους (;) πολίτες αλλά και το περιεχόμενο της κομματικής δήλωσης του ξυλοκοπηθέντος, ένα υπόδειγμα αδιάφορου κειμένου, καθώς και οι παρόμοιες αόριστες, κενές, ανακοινώσεις των λοιπών κομμάτων αντιλαμβανόμαστε το επίπεδο του αδιεξόδου.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο σε αυτή την διεγκυστίνδα είναι, αν ο μέσος πολίτης έχει τα εχέγγυα να αντιληφθεί με ακρίβεια την αιτία των δεινών που τον πλήττουν και ακόμα πιο αμφίβολο αν θα καταφέρει να αντιδράσει με το λιγότερο λανθασμένο τρόπο.

Η επί δεκαετίες λοβοτομημένη πολιτική συνείδηση των συμπολιτών μας, δεν αποτελεί το καλύτερο εργαλείο αντίληψης – αντίδρασης και οι χάντρες που εισέπραξε για την κατάθεση της στο βωμό της ευζωίας ή του βολέματος βεβαιωμένα δεν αρκούν...